

Գրիգոր Զոհրաս

Ձյունը

Ակնախըտիղ անբըծություն մը վերեն
Երկնից վճիտ բարձրությունն կիջնար վար,
Վարանելով, օրորվելով, ծուլորեն,
Քավածքին պես կնոջ մը մարմնեղ և ըստվար:

Ու փողոցին մայթին վրա կը փռեր
Ճերմակությունն իրեն քընքուշ՝ ցեխին քով.
Ոտքերու տակ կը կոխկըրտվեր, կը լռեր,
Անտրտունջ միշտ ու քիչ մըն ալ հաճույքով:

Վերեն հիմա ձյունը առատ կը մաղվեր,
Հոժարակամ թողլով եթերը կապույտ.
Անճանամատույց կին էր ան որ կը թաղվեր
Փոսի մը մեջ ցեխի, անհոգ ու անփույթ:

1901